

CẢM NGHĨ VỀ NỤ CƯỜI CỦA MẸ

VĂN MẪU 7

Đề bài: *Cảm xúc của em trước nụ cười của mẹ.*

Bài mẫu 1

Trời đã quá trưa. Nắng hè gay gắt chiếu xuống mặt đất. Trên cánh đồng làng vẫn nhấp nhô bóng người đang cúi lúi làm cỏ lúa, trong đó có mẹ của em. Từ trên đường nhìn xuống, em thấy chiếc nón cũ chỉ đủ che cho mái đầu của mẹ, còn lưng áo nâu bạc ướt đẫm mồ hôi vẫn phơi ra dưới nắng. Em cất tiếng gọi "Mẹ ơi! Con mang cơm ra đây này! Mẹ nghỉ tay ăn cơm đã!". Mẹ ngẩng đầu nên đáp lại: "Ừ! Mẹ vào ngay đây!". Rồi mẹ vác chiếc cào cỏ trên vai, nhẹ nhàng vén từng bụi lúa, lẩy lõi bước lên bờ. Mẹ khoan khoái vốc từng vốc nước mát trong của dòng mương chạy ngang cánh đồng để rửa mặt. Nụ cười hiền hậu làm rạng rỡ gương mặt đầy đặn rám nắng của mẹ.

Mẹ em năm nay tuổi đã gần bốn mươi, dáng người đậm chắc, khỏe mạnh. Mọi việc lớn nhỏ một tay mẹ lo hết vì bố em là bộ đội, đóng quân tít tận vùng biên giới phía Bắc, ít có dịp về nhà. Quanh năm, mẹ quần quật làm việc, cấy hái ngoài đồng, nắng mưa chẳng quản. Làng xóm đều khen mẹ em tính nết hiền hòa, đảm đang, tháo vát và mừng cho ông bà nội có được người con dâu hiền thảo.

Em thương mẹ lắm! Ngoài giờ học, em thường giúp mẹ những việc lặt vặt như quét dọn, tưới rau, cho gà cho lợn ăn... Mẹ khen em ngoan và cười bảo: "Mẹ muốn rèn cho con đức tính cần cù, chăm chỉ, chứ ngần ấy việc, mẹ làm chỉ loáng cái là xong". Em hiểu ý và cố gắng hơn để san sẻ bớt nỗi nhọc nhằn của mẹ.

Ngày mùa, cánh đồng làng em vàng rực một màu lúa chín. Hương lúa thơm nồng quyện với hương hoa cau, hoa bưởi thơm ngát tỏa lan khắp xóm thôn. Mọi người đều náo nức trước vụ mùa bội thu. Niềm vui hiện rõ trong giọng nói, ánh mắt, nụ cười của mẹ. Tưởng chừng bao vất vả, gian nan đều tan biến.

Tuy còn nhỏ nhưng em đã hiểu rằng bát cơm em ăn, tấm áo em mặc, quyển sách quyển vở em học... đều được đổi bằng mồ hôi của mẹ em. Đêm đêm, mẹ thức cùng em cho tới khi nào em học bài và làm bài xong thì mẹ mới buông màn đi ngủ. Bố vắng nhà nên mẹ em vừa phải làm người mẹ dịu dàng, vừa phải làm người cha nghiêm khắc. Những lời động viên mộc mạc, chân tình cùng với nụ cười đôn hậu của mẹ làm cho lòng em thêm ấm áp và tin tưởng.

Em nhớ có lần lỡ tay làm vỡ chiếc bình cắm hoa bằng thủy tinh của bố mua vào dịp Tết năm ngoái. Vì lo sợ nên em đã đổ tội cho chú mèo tam thể. Tối hôm ấy, sau khi dọn dẹp xong, mẹ gọi em ra sân nói chuyện. Hai mẹ con ngồi trên chiếc chõng tre kê dưới gốc cau. Dải Ngân Hà bằng bạc vắt ngang qua bầu trời đêm lấp lánh sao. Trăng sáng in rõ bóng cây trên mặt sân, mỗi khi gió thổi lại rung rinh, lay động. Em hồi hộp chờ đợi và cũng mang máng đoán ra điều mẹ sẽ nói. Tiếng mẹ cất lên khe khẽ chỉ vừa đủ để em nghe: "Thu à! Lúc chiều, mẹ biết là con nói dối. Nếu con lỡ tay đánh vỡ chiếc bình, con cứ mạnh dạn, thành thật nhận lỗi, ông bà và mẹ sẽ chẳng trách con đâu. Nhưng sự dối trá của con làm cho cả nhà buồn đấy! Lần sau đừng như thế nữa nghe chưa, con gái của mẹ!".

Nghe mẹ nói, nước mắt em ứa ra. Em khóc vì xấu hổ và ân hận. Em ôm lấy mẹ và lí nhí xin lỗi. Mẹ vuốt tóc em, thủ thỉ: "Thôi, đừng khóc nữa con! Mẹ tin rằng con sẽ không bao giờ biến mình thành kẻ dối trá đáng ghét! Nào, hãy ngẩng đầu lên!"

Em nắm chặt đôi bàn tay chai sần của mẹ và ngược mắt nhìn. Dưới ánh trăng, nụ cười khoan dung của mẹ mới đẹp làm sao! Trái tim em cất lên tiếng gọi thiết tha: "Mẹ! Mẹ kính yêu của con! Con sẽ cố gắng làm theo lời mẹ dạy để trở thành một đứa con ngoan!"

Bài mẫu 2

Sinh ra trên đời ai cũng có mẹ, mẹ là người đã nuôi dưỡng ta lớn khôn, dạy dỗ ta thành người. Không những vậy, để những đứa con có thể trưởng thành thì những người mẹ đã phải trải qua không biết bao nhiêu cơ cực, nhọc nhằn, mẹ không tiếc thân mình lam lũ, vất vả chỉ mong các con có một cuộc sống ấm no, hạnh phúc. Trong mỗi người chúng ta, dù không nói ra nhưng ai cũng dành cho mẹ của mình những tình cảm thương yêu sâu sắc, đạt dào nhất. Và với tôi cũng vậy, mẹ chính là ánh sáng của cuộc sống, là ánh sáng soi đường cho tôi bước qua mọi ngã rẽ, những khó khăn, biến cố của cuộc đời. Điều tôi yêu thích nhất đó chính là ngắm nhìn nụ cười của mẹ, nụ cười ấy thật ấm áp yêu thương, mang lại cho tôi niềm hạnh phúc vô bờ bến.

Có lẽ chúng ta không ai thấu hiểu được nỗi vất vả của mẹ khi sinh ra và nuôi dưỡng ta nên người, đó là cả một hành trình đầy khó khăn, có những niềm vui, niềm hạnh phúc nhưng cũng không thể thiếu đi những giọt mồ hôi, giọt nước mắt của mẹ. Mang chúng ta trong bụng chín tháng mười ngày, mẹ đã phải cơ cực biết bao, không chỉ là sự nặng nhọc trong bước đi, khó khăn trong sinh hoạt mà còn là những trận ốm nghén đầy dữ dội, đây là những khoảng thời gian thực sự khó khăn của mẹ, vì khi ấy dù mẹ có ốm, có mệt như thế nào thì mẹ cũng sẽ không uống thuốc, vì sợ ảnh hưởng đến những đứa con. Người phụ nữ luôn coi thiên chức được làm mẹ là thiên chức tuyệt vời nhất, vì vậy mà họ không tiếc hi sinh bản thân, hi sinh tuổi xuân của mình.

Mặc dầu khi sinh con ra, người mẹ sẽ trở nên xấu xí hơn, da nhăn, sức khỏe kém hơn nhưng những thứ đó đâu có đáng kể gì so với tình yêu vô bờ bến dành cho những đứa con

của mình. Sinh con đã vất vả nhưng để nuôi lớn con còn vất vả hơn nữa, khi con ốm mẹ không ngại ngần thức đêm lo lắng, thấm ướt khăn để hạ sốt cho con, rồi cuộc sống mưu sinh đây vất vả để có thể nuôi dưỡng chúng ta nên người. Mẹ không bao giờ nói với chúng ta những điều đó, vì đối với chúng ta là sự xót xa, đau đớn thì đối với mẹ nó là niềm hạnh phúc, vì con mà những khó khăn cũng là những trái đắng đây ngọt ngào, vì mẹ biết được sự khó khăn, khổ cực của mình sẽ đổi lại cuộc sống hạnh phúc, ấm no cho những đứa con.

Vì vậy mà những đứa con vô tình quên lãng đi sự vất vả của mẹ, vui vẻ tận hưởng những thứ mẹ mang cho và coi đó là một trách nhiệm. Tôi cũng đã từng có suy nghĩ như vậy và giờ đây khi tôi hiểu được mọi điều mẹ làm cho chúng tôi thì tôi thấy hối hận và thương mẹ vô cùng. Mẹ luôn nhìn chúng tôi bằng ánh mắt yêu thương đầy nhân hậu, dù khó khăn, hay gặp những biến cố khó có thể vượt qua thì mẹ cũng chỉ lặng lẽ khóc, nhưng trước mặt những đứa con của mình thì mẹ không bao giờ than phiền dù chỉ là một câu, mẹ lúc nào cũng nở một nụ cười.

Vì lúc nào mẹ cũng cười nên tôi trở nên vô tâm hơn vì nghĩ rằng mẹ đang hạnh phúc, nhưng sự thật đâu phải vậy. Những nụ cười gượng gạo của mẹ tràn đầy sự mệt mỏi, mệt mỏi vì áp lực của cuộc sống, áp lực mưu sinh cơm- áo- gạo- tiền hàng ngày. Hàng trăm hàng nghìn thứ bủa vây, bòn rút đi sức lực nơi mẹ khiến cho mẹ hao gầy, tiêu tụy. Mẹ luôn im lặng nhìn những đứa con được ăn ngon với vẻ mặt đầy hạnh phúc, lúc nào mẹ cũng dành những thứ tốt nhất cho chúng tôi, mẹ lúc nào cũng nói “Con ăn đi, mẹ không đói”, “mẹ không mệt”... những lời nói ấy giờ nghĩ lại khiến tôi ứa nước mắt.

Nhờ sự tàn tảo, hi sinh của mẹ mà chúng tôi cũng dần lớn lên, điều kiện gia đình cũng không còn khó khăn như trước, vì vậy mà mẹ cũng bớt đi những lo toan, nhọc nhằn. Nay khi nhìn chúng tôi ngày càng lớn khôn mẹ đã cười một nụ cười thực sự hạnh phúc. Tôi cũng rất hạnh phúc và xúc động khi nhìn thấy nụ cười ấy của mẹ, bởi nó không còn những nét đượm buồn của sự lo toan, của áp lực cuộc sống nữa. Nếu cho tôi một điều ước, tôi sẽ ước mẹ luôn vui vẻ và cười thật hạnh phúc như vậy.

Sinh ra trên đời không ai có thể lựa chọn cho mình một hoàn cảnh sống, một gia đình riêng. Vì vậy mà có người giàu, người nghèo, người hạnh phúc, ấm no với sự che chở bao bọc của cha mẹ, nhưng cũng không ít người kém may mắn hơn khi không cha, không mẹ, sống lang bạt nay đây mai đó. Tôi không hối hận vì đã sinh ra trong gia đình của mình, được làm con của mẹ. Vì đối với tôi đó là mái nhà hạnh phúc nhất, nơi mà tôi thấy bình yên khi trở về. Nụ cười của mẹ chính là nguồn động lực giúp tôi vượt qua mọi khó khăn, biến cố của hạnh phúc. Và tôi muốn nói với mẹ rằng: Được làm con của mẹ là điều hạnh phúc nhất. Con yêu mẹ.

Bài mẫu 3

Tôi sinh ra trong một gia đình có hoàn cảnh đặc biệt, bố tôi mất từ khi tôi còn rất nhỏ. Chỉ có mình mẹ tần tảo nuôi lớn tôi nên người. Hình ảnh về bố tôi chỉ được nghe qua lời kể của mẹ. Còn hình ảnh của mẹ thì luôn in đậm trong ký ức và trái tim tôi.

Tôi còn nhớ, hồi nhỏ tôi búng lằm, khi đi học bạn bè thường trêu tôi và chế giễu tôi vì tôi không có bố. Những lúc như vậy, tôi thường im lặng và ngồi yên một chỗ. Dần dần, tôi không muốn chơi với ai cả ngoài mấy đứa bạn hàng xóm. Mẹ tôi là một người phụ nữ rất hiền lành và đảm đang. Sáng nào, mẹ cũng dậy sớm hái rau trong vườn rồi mang ra chợ bán. Đến lúc mẹ về là 7h thì tôi chuẩn bị đi học, lần nào đi chợ về mẹ cũng mua đồ ăn sáng cho tôi, hôm thì bánh mì, hôm thì xôi. Lần nào tôi hỏi mẹ ăn sáng chưa thì mẹ cũng nói là mẹ ăn rồi, thực ra thì tôi biết mẹ không dám ăn mà chỉ để phần tôi. Bởi vì số tiền mỗi buổi sáng mẹ đi chợ cũng chỉ đủ cho hai mẹ con ăn một bữa trong ngày. Đi chợ về mẹ tôi dành thời gian chăn nuôi gà, lợn để trang trải cuộc sống. Mặc dù vất vả, nhưng chưa bao giờ mẹ tạo áp lực cho tôi. Còn tôi thì lúc nào cũng cảm thấy mặc cảm về cuộc sống của mình không được bằng bạn bè.

Có một lần khi tôi học lớp 6, đứa bạn trong lớp tôi đã nói xấu tôi với cả lớp rằng tôi không có bố, tôi là một đứa hư hỏng,...lúc đó, thực sự tôi đã không thể kìm chế được cảm xúc, nghe thấy các bạn đang thì thầm to nhỏ, tôi liền chạy đến ném hết sách vở của bạn kia xuống đất rồi tát bạn ấy một cái rất mạnh bằng hết sức của tôi mà tôi không quan tâm bạn ấy sẽ cảm thấy thế nào. Câu chuyện đã đến tai cô giáo chủ nhiệm của tôi và rồi cô hẹn mẹ tôi đến trường nói chuyện. Khi trở về nhà, mẹ tôi đã rất bực mình và quát mắng tôi rất to, lần đầu tiên tôi thấy mẹ nổi giận như vậy. Tôi cảm thấy oan ức vì tôi nghĩ rằng mình không có lỗi, tại bạn kia trêu tức tôi. Tôi đã cãi mẹ, mẹ đã tát tôi một cái, và rồi tôi đã bỏ đi. Tôi chạy ra ngoài ngõ, vừa đi vừa khóc và rồi tôi đã đi rất xa đến khi trời tối tôi cũng quyết không về nhà. Khi đó, tôi không thấy sợ gì cả vì trong lòng vẫn đang cảm thấy tức tối. Cho đến khi trời tối hẳn, tôi không biết mình đang ở đâu nữa, tôi bắt đầu thấy sợ. Nghĩ ngợi một lúc, tôi quay lại và tìm đường về nhà. Vừa đi vừa gọi mẹ mà không thấy mẹ đâu. Đi mãi tới ngõ gần nhà tôi, tôi thấy mẹ đang cầm đèn đi tìm tôi. Nhìn thấy tôi, mắt mẹ tôi bừng sáng, mẹ tôi cười rất tươi, một nụ cười rạng rỡ mà chưa bao giờ tôi cảm nhận được, mẹ chạy đến ôm chặt lấy tôi và nói “cảm ơn con” rồi dẫn tôi về nhà.

Đó là lần đầu tiên tôi để ý tới nụ cười của mẹ, tôi hiểu rằng mẹ cười vì mẹ đã tìm thấy tôi. Và tôi hiểu tôi là niềm hạnh phúc lớn lao nhất trong cuộc đời của mẹ. Vậy mà trước kia tôi cứ nghĩ về hoàn cảnh gia đình và đã từng trách mẹ. Nụ cười ngày ấy của mẹ đã làm cho tôi nhận ra rất nhiều điều, tôi đã sai khi suy nghĩ và hành động đại dột như vậy.

Cuộc sống vẫn cứ êm đềm trôi đi, tôi đã trưởng thành hơn và mẹ tôi thì già hơn. Tôi đã hứa với lòng mình sẽ luôn cố gắng làm cho mẹ cười mỗi ngày bằng những nỗ lực trong học tập của tôi. Tôi trân trọng những gì mình đang có và sẽ luôn phấn đấu làm cho mọi thứ tốt đẹp hơn. Cảm ơn mẹ đã sinh con ra trên cuộc đời này, cảm ơn nụ cười của mẹ

ngày ấy đã giúp con trưởng thành hơn. Dù đã lớn nhưng con vẫn sẽ luôn là đứa con ngoan của mẹ.